
Inhoud

Introductie: *Het verhaal achter de verhalen* 17

1 • **Oppoffering** 23

- 1 De dag dat IS in Mosul aankwam 27
- 2 Moeder achter de tralies 33
- 3 Hoop van boven 36
- 4 Vervolgd door familie 39
- 5 Christus liefhebben boven alles 43
- 6 Na de bom kwamen de engelen 47
- 7 Een 'dwaas' voor Christus 50
Martelaren door de geschiedenis heen 55

2 • **Moed** 59

- 8 De theologie van de pijn 64
- 9 Van vervolger tot vervolgte 69
- 10 Tegen de stroom in zwemmen 74
- 11 De wedloop blijven lopen 78
- 12 Bevrijd om het aan anderen te vertellen 82
- 13 Een onverwachte verandering 86
- 14 Je bent hier niet welkom 90
- 15 Gewoon Bijbels uitdelen 94
- 16 De moed om op zoek te gaan naar de waarheid 97
Martelaren door de geschiedenis heen 101

3 • Blijdschap 105

- 17 Vrijheid achter de tralies 110
- 18 Gelouterd door het vuur 115
- 19 De waarheid durven spreken 118
- 20 Niet bitter, maar blij 122
- 21 Een onverklaarbare ontsnapping 125
- 22 De voormalige toverdokter 128
- 23 Niet langer aan de zijlijn 132
 - Martelaren door de geschiedenis heen* 135

4 • Volharding 139

- 24 Gebed om te ontsnappen 143
- 25 De jongen die van geen wijken wist 147
- 26 Een hedendaagse Job 151
- 27 Het begon met een spelletje voetbal 155
- 28 Een tweede kans 159
- 29 Alles ervoor overhebben om Gods werk te doen 165
- 30 Doorgaan, ondanks tegenstand 168
 - Martelaren door de geschiedenis heen* 172

5 • Vergeving 175

- 31 Alles in Gods handen leggen 179
- 32 Vergeving op de man af 181
- 33 We zullen je met rust laten 184
- 34 Van moslims blijven houden 188
- 35 Het vermogen om te vergeven 191
- 36 Oog in oog met haar aanvaller 194
- 37 Het is goed om je vijanden te vergeven 197
- 38 Anderen een tweede kans geven 200
- 39 Extreme vergeving 203
 - Martelaren door de geschiedenis heen* 206

6 • Trouw 209

- 40 Honderd procent voor Jezus 213
- 41 Onze God is trouw 218
- 42 Vechten tegen God 222
- 43 Je familie kwijtraken, maar Christus vinden 226
- 44 De trouwe dienstknecht 229
- 45 Nadat hij tot zichzelf gekomen was ... 232
- 46 De onweerstaanbare kracht van de liefde 236
- 47 Zoeken en vinden in Bangladesh 240
- 48 Weg van de afgrond 244
 - Martelaren door de geschiedenis heen* 247

- Toewijding 251
 - I am n-toewijdingsgebed* 253
 - SDOK 254

Introductie

Het verhaal achter de verhalen

I am n - ik ben n? Wat betekent dat?

Toen militanten van de beweging die zichzelf tot Islamitische Staat van Irak en Syrië (IS) heeft uitgeroepen het noorden van Irak binnentrokken, begonnen ze de eigendommen van christenen te markeren. Mensen zagen dat opeens de Arabische letter ن (nun, noen), of n, op hun huis of kerk stond geschilderd. Deze enkele letter maakte duidelijk dat de bewoners 'nasrani' waren, mensen die Jezus van Nazareth volgden, in plaats van de islam.

Als je het etiket 'n' opgespeld krijgt in een gemeenschap die wordt gedomineerd door moslimextremisten, heeft dat onmiddellijk gevolgen voor je leven. En aan die ene letter kleef meteen een ultimatum: als je je bekeert tot de islam of de verschuldigde belasting voor christenen betaalt, kun je je bezittingen houden en in deze gemeenschap blijven wonen. Zo niet, dan kun je vertrekken. En anders zul je sterven.

Iedereen die in het bezette deel van Irak uitkomt voor Jezus, iedereen die ervoor kiest om 'n' te zijn, betaalt een hoge prijs. Zonder enige waarschuwing worden sommige christenen door gewapende militanten uit hun huis of bedrijf weggesleurd en niemand ziet hen ooit terug. Voorgangers die de boodschap van Jezus verkondigen aan hun gemeenschap worden voor de ogen van hun gezin onthoofd. Kinderen die Jezus niet verloochenen, worden neergeschoten. Tieners kunnen zomaar thuis worden weggehaald en worden gedwongen om voor IS te gaan werken, of ze worden mishandeld, verminkt en voor

dood achtergelaten. Andere wreedheden zijn zo gruwelijk dat we ze hier maar niet zullen beschrijven.

Sinds 2003 heeft vervolging meer dan een miljoen Irakese christenen die weigeren om Jezus en de Bijbel te verloochenen op de vlucht doen slaan. Heel wat overlevenden wonen in vluchtelingenkampen en vertrouwen op God voor hun dagelijks voedsel, onderdak en veiligheid, omdat ze geen geld hebben, nergens aan het werk kunnen en geen andere plek hebben om naartoe te gaan. En wat nog moeilijker is, is het besef dat hun situatie niet van tijdelijke aard is. De kans is klein dat hun levensomstandigheden op deze aarde ooit nog zullen verbeteren.

Toch zorgt hun moedige, onwrikbare toewijding aan God onder deze vervolging ervoor dat volgelingen van Jezus over de hele wereld een krachtig beeld krijgen voorgeschoteld van wat ‘n’ zijn echt betekent. Ze geven alles wat ze in deze wereld bezitten vrijwillig op om God te gehoorzamen en te dienen. Zoals de geloofshelden over wie we in de Bijbel en de kerkgeschiedenisboeken lezen, laten ook zij door hun leven zien wat de woorden van Paulus in Filippenzen 1:21 inhouden: ‘Want het leven is voor mij Christus en het sterven is voor mij winst.’

Verhalen die moeten worden gedeeld

Dit boek is geschreven om de verhalen te vertellen van christenen – uit bijvoorbeeld Nigeria, Pakistan, Maleisië – die lijden onder vervolging door moslimextremisten. Wanneer je deze verhalen leest, weet dan dat dit boek niet is bedoeld om haat tegen moslims aan te wakkeren. Integendeel. Samen met onze vervolgte broeders en zusters houden we van moslims en willen we hen helpen om Christus te vinden.

We willen je de mogelijkheid bieden om een aantal van deze vervolgte christenen te leren kennen, mensen die in vijandelijk gezinde gemeenschappen en landen wonen. Hun verhalen zijn belangrijk, omdat ze onze broers en zussen zijn in de wereldwijde familie van Jezus Christus, en ze hebben er behoefte aan dat we naast hen gaan

staan. Wij zien op onze beurt hun voorbeeld van trouw onder vervolging, en dat kan ons bemoedigen in onze wandel met de Heere (Hebr. 12:1-2). Hun opofferingen zijn een krachtig getuigenis van onze liefhebbende God, Wiens genade zich uitstrekt om elke zondaar te redden en Die mensen die Jezus Christus aannemen als hun Redder en Heere, kracht geeft om Hem trouw te dienen.

Het zal niet altijd gemakkelijk zijn om deze verhalen te lezen. De wetenschap dat de verhalen in dit boek waargebeurd zijn en over echte mensen gaan, is nogal verontrustend. Sommige incidenten geven je op zijn minst een ongemakkelijk gevoel, andere zijn regelrecht afschuwelijk. Voor elk verhaal zijn er honderden andere verhalen die nooit het avondnieuws of een *twitterfeed* zullen halen.

We hebben deze verhalen verzameld door middel van ooggetuigenverslagen en interviews. Het zijn geen historische brouwsels die afkomstig zijn van horen zeggen; ze zijn actueel en reëel, en hebben plaatsgevonden tussen 2001 en 2015. We hebben met deze broeders en zusters in Christus gegeten, met hen gebeden en hebben hen praktisch kunnen helpen. Hoewel deze verhalen over echte gebeurtenissen gaan, zijn sommige dialogen zo natuurgetrouw mogelijk gereconstrueerd, op basis van het tijdstip, de plaats en de omstandigheden waarin ze voorkwamen. Om begrijpelijke redenen gebruiken we pseudoniemen en noemen we niet altijd de locatie of andere specifieke details. Gezien de beperkingen in verband met het vertellen van dit soort verhalen is dit het meest accurate, complete en realistische boek over deze hedendaagse getuigen van Christus dat we kunnen aanbieden.

Verhalen die een reactie uitlokken

We vertellen deze verhalen uit de eerste hand, zodat u de broeders en zusters zult leren kennen die om hun geloof in Christus worden vervolgd. We nodigen u uit om diep in hun ogen te kijken en uzelf toe te staan om te delen in hun geloof, dat zij in hun eigen wereld uitleven. Misschien voelt dat nogal ongemakkelijk. Het kan verleidelijk zijn om een andere kant op te kijken, zoals we geneigd zijn te doen wanneer

we die bedelaar bij het busstation zien zitten, of de dakloze langs de straat. Maar als hij of zij een familielid van ons was, een broer of zus, zouden we dan nog steeds de andere kant op kijken? Of zouden we de persoon die diep in de problemen zit juist omhelzen en helpen?

Het is niet ons doel om medelijden te wekken voor vervolgte christenen in moslimgebieden. Dat is niet de reden dat we deze verhalen vertellen. Het is ons er eenvoudigweg om te doen om hun ervaringen te beschrijven, zodat u naast hen zult gaan staan. Dat u voor hen zult bidden. Zodat zij zullen weten dat ze niet alleen zijn in hun pogingen om de liefde van Christus te verspreiden, terwijl zij of hun geliefden worden geslagen, gemarteld of gedood.

Het is ons verlangen dat christenen over de hele wereld deze vervolgte mensen zullen erkennen als broeders en zusters in het gezin van God en hen zullen omarmen in die eenheid: 'Denk aan de gevangenen alsof u zelf ook gevangen bent, en denk aan hen die slecht behandeld worden, alsof u ook zelf lichamelijk slecht behandeld wordt.' (Hebr. 13:3)

Wanneer we deze vervolgte christenen leren kennen, ontdekken we dat ze geen 'superchristenen' zijn die op de een of andere manier een soort hoger geloofsniveau hebben bereikt. Het zijn gewoon mensen zoals wij. Ze zijn doodsbang wanneer hun kinderen bij hen worden weggehaald, hun man wordt vermoord, hun zoons worden aangevallen, hun vrouwen worden verkracht en hun dochters worden gedwongen om seksslaven te worden. Ze hebben te kampen met onzekerheden en angst wanneer ze hun baan verliezen, uit hun familie worden getrapt en uit hun gemeenschap worden verstoten omdat ze Jezus volgen.

Om te kunnen doorgaan met leven terwijl ze lijden, bidden ze om moed, vertrouwen en volharding. Ze klampen zich met alles wat ze in zich hebben vast aan het Woord van God, en vertrouwen op het liefhebbende, trouwe karakter van God en de zekerheid dat hun de hemel wacht. Omdat ze alles verloren hebben wat in deze wereld van waarde is, leren ze erop te vertrouwen dat God alles in de hand heeft, wat er ook mag gebeuren.

Wanneer onze vervolgde broeders en zusters in Christus deze weg bewandelen, beginnen ze hun omstandigheden door Gods eeuwige perspectief te zien. En dat perspectief verandert alles. Ze zien zichzelf dan opeens niet meer in eerste instantie als vervolgden, maar als degenen die aan het front dienen, waar God te midden van alle verdorvenheid en chaos Zijn doelen bewerkstelligt. Ze vestigen hun aandacht niet op het feit dat ze maar een kleine minderheid zijn; ze vestigen hun aandacht op de meerderheid, die met het Evangelie van Christus moet worden bereikt. Ze zien dat IS en andere moslimextremisten geen enkele invloed hebben op Gods eeuwige plan.

De wereld is niet alleen maar een grote, chaotische puinhoop. God is krachtig en strategisch aan het werk. Het lijden van onze vervolgde broeders en zusters veroorzaakt een diepe honger naar de waarheid van Jezus onder heel wat gematigde moslims, die verdriet hebben en boos zijn vanwege de afschuwelijke dingen die er in Irak gebeuren. Sommigen van hen zeggen zelfs: 'We hebben de Koran gelezen en weten dat Mohammed ook zulke vreselijke dingen heeft gedaan. We willen meer weten over het christendom – over Jezus, over de Bijbel. Vertel ons alsjeblieft meer.'

Gebruikmakend van die mogelijkheid zeggen deze moedige volgelingen van Jezus: 'Ik ben 'n'.' Ze berekenen de kosten en verspreiden vol vertrouwen de boodschap van Gods genade aan een wereld die Hem wanhopig hard nodig heeft. Hoe kunnen we ons dan van hen distantiëren of hen in stilte laten lijden? Willen we instrumenten van God zijn en naast hen gaan staan? Zeggen we: 'Je kunt op me rekenen, want ik ben ook 'n'?'

SDOK (Stichting De Ondergrondse Kerk)

1

Opoffering

.....
**Hij zei tegen allen: Als iemand achter Mij wil komen,
moet hij zichzelf verloochenen, zijn kruis dagelijks
opnemen en Mij volgen. • Lukas 9:23**
.....

Een persoonlijk offer brengen voor je geloof is iets waar de meeste westerse christenen niet vaak aan denken. Over het algemeen leiden we een comfortabel leventje, maken we plannen voor de toekomst en jagen we onze dromen na. Ja, we brengen wel offers, maar dat zijn meestal dingen die we opofferen voor iets wat we nog liever willen hebben – extra uren overwerken zodat we die nieuwe mountainbike kunnen kopen, het kopen van een nieuwe auto nog een tijdje uitstellen zodat we die droomreis kunnen maken, of de lunch overslaan zodat we in elk geval een deel van die belangrijke voetbalwedstrijd kunnen kijken. Natuurlijk offeren we ook wat van onze tijd op om vrijwilligerswerk te doen en ondersteunen we financieel onze favoriete goede doelen.

Christenen die door moslimextremisten worden vervolgd, weten dat opoffering erbij hoort. Voor hen zijn de consequenties van het gehoorzamen van Christus duidelijk. De offers die ze brengen, zijn duidelijk omljnd. Voor ze Jezus als hun Heere en Redder aanvaardden, berekenden ze de kosten van het discipelschap. Ze weten dat wanneer hun geloof eenmaal zichtbaar wordt voor anderen, ze met vervolging te maken krijgen. Ze verwachten het en accepteren het. Ze begrijpen de woorden van Paulus in Romeinen 12:1 op een manier die weinigen van ons kunnen bevatten: 'Ik roep u er dan toe op, broeders, door de ontfermingen van God, om uw lichamen aan God te wijden als een levend offer.' Zij brengen dat persoonlijke offer elke dag.

Ze zijn een getuige van Jezus in vijandige gemeenschappen, in plaats van te vluchten naar veiliger landen. Ze worden gearresteerd, belanden in de gevangenis, worden daar geslagen, gemarteld, of vermoord.

Ze bereiden hun kinderen voor op vervolging en zelfs op het martelaarschap, als consequentie van hun geloof in Jezus.

Ze lopen de kans om dagelijks te worden mishandeld door hun moslimfamilies, die hen ooit beschermden en zorgden voor alles: eten en drinken, onderdak, een opleiding, het huwelijk en werk.

Hun huizen en bezittingen worden geconfisqueerd of vernietigd, waardoor ze gedwongen worden om in vluchtelingenkampen te gaan wonen, waar ze geen bezittingen hebben en de volgende dag nooit zeker zijn van eten, onderdak of veiligheid.

Het is voor ons moeilijk te begrijpen wat voor offers zij brengen om Jezus te dienen, omdat we nooit zulke vervolgingen hebben meegemaakt. En toch zeggen onze broeders en zusters in moslimlanden die Jezus volgen: 'Het is het waard. Wij zijn discipelen van Jezus. Wij blijven toegewijd aan God en Zijn koninkrijk, *wat* het ons ook mag kosten. We zijn geroepen om discipelen te maken. Wat er ook mag gebeuren, we houden moed, omdat Jezus heeft beloofd om een plaats voor ons te klaar te maken waar we voor altijd bij Hem zullen zijn.'

Wanneer je de verhalen uit de eerste hand leest die hierna volgen, hoop ik dat God je de ogen opent voor een wereld waarin je broeders en zusters ervoor kiezen om 'levende offers' voor Christus te zijn. Ik hoop dat Hij je hart voor hen zal openen, dat je hen zult liefhebben en naast hen gaat staan.

1

De dag dat IS in Mosul aankwam

Abu Fadi · Irak

Die dag in juni 2014 begon zoals bijna elke dag in de Irakese stad Mosul – warm en stoffig, met een chaos van mensen, verkeer en handel. Mensen waren in drommen op weg naar de marktpleinen van de op een na grootste stad van Irak (met een bevolking van 660.000 inwoners). Er werd druk geclaxonneerd door het verstopte verkeer. Toen de dag vorderde, werd er op straat steeds drukker gepraat en tegen de middag waren de gesprekken aangezwollen tot een kakofonie van stemmen.

Dat was het moment waarop Abu Fadi, een vijfenzestigjarige oorspronkelijke inwoner van Mosul die in een stad even verderop woonde, een telefoontje kreeg dat alles op zijn kop zette. Voor sommige mensen markeerde zo'n telefoontje het begin van het einde van het leven zoals ze het tot dan toe hadden gekend – of zelfs letterlijk het einde van hun leven.

'Abu,' zei een vriend in het Arabisch, 'IS komt eraan. Dat hebben we gehoord van iemand die we vertrouwen. Vandaag gaat het gebeuren.'

Al wekenlang draaide de geruchtenmachine op volle toeren, met berichten dat IS-terroristen die andere steden in Irak hadden aangevallen nu Mosul wilden innemen. Dat was de plek waar Abu's moeder

Sara en zijn zus Dleen nog steeds woonden. Als christenen zouden ze groot gevaar lopen. IS haatte veel in deze wereld, maar vooral christenen. De keuze voor volgelingen van Jezus? Bekeer je tot de islam, betaal een belachelijk hoge belasting, vertrek, of sterf.

‘Hoe moeten we mijn moeder en zus daar wegstrijken?’ vroeg Abu. Beide vrouwen waren gehandicapt en zaten in een rolstoel.

‘Dat wordt niet eenvoudig’, reageerde zijn vriend. ‘En als Mosul valt, komt jouw stad daar dan niet spoedig achteraan? We moeten bidden, Abu. We moeten ...’

Boem!

Bij het Mosul Hotel, waar veiligheidsofficieren van de Irakese regering waren gestationeerd, werd een militaire watertankwagen vol explosieven opgeblazen. Abu’s vriend hing op. Chaos daalde neer op Mosul.

Er denderden pantservoertuigen door de straten. Troepen van IS begonnen de eerste paar honderd van zo’n duizend gevangenen te bevrijden. Er braken vuurgevechten uit. Een vrouw die op het punt stond haar huwelijksjubileum te vieren, vond de dood bij een explosie.

IS-strijders haalden het kruis op de Syrisch-orthodoxe kathedraal van Mar Afram neer (mar betekent ‘heilige’ of ‘martelaar’). Ze vervingen het kruis door luidsprekers waardoor werd omgeroepen dat de islam, en niet Jezus, de weg was.

Chaos alom. Mensen propten hun bezittingen in hun auto. De wegen raakten verstopt met allerlei soorten vervoermiddelen. Paniekerig geschreeuw echode door de straten. Tussendoor ontving Abu sporadisch telefoontjes met nieuws van zijn vriend in Mosul, die op een gegeven moment zei: ‘Het Irakese leger vlucht nu weg uit de stad.’

In de daaropvolgende weken wist Abu voor zijn moeder en zus van een IS-rechter toestemming te krijgen om in Mosul te blijven. Een paar weken nadat IS Mosul had ingenomen, viel de stad van Abu, precies zoals hij had gevreesd. Meer christenen pakten haastig hun spullen en gingen ervandoor, maar Abu en zijn vrouw Rukia konden Sara en Dleen niet in Mosul achterlaten.

Zestien dagen lang bezette IS nu de streek waar Abu woonde – zestien dagen die voor Abu aanvoelden als zestien jaar.

‘Kom me alsjeblieft halen, Abu’, pleitte zijn moeder in een volgend telefoontje uit Mosul. ‘Het is hier niet veilig. Je moet ...’

Ze werd onderbroken door een ruwe mannenstem. ‘Laat ik het nog iets duidelijker zeggen’, zei de IS-soldaat. ‘Als je deze twee ongelovige honden niet komt halen, zullen ze worden bekeerd tot de islam met een geweer tegen hun hoofd, of zo op straat worden gegoid.’

Abu zag geen enkele mogelijkheid om die dag zijn moeder te gaan halen, omdat hij dan tegen de stroom in moest van in paniek geraakte mensen die de stad probeerden te ontvluchten. Beide vrouwen konden die nacht bij een moslimbuurman blijven, maar de IS-soldaat confisqueerde hun huis, haalde een spuitbus met verf uit zijn tas en spoot een \cup op de gevel – een Arabische n voor ‘nasrani’: *Hier wonen christenen. Eigendom van Islamitische Staat.*

Omdat Abu niet in staat was om naar zijn moeder en zus te gaan regelde hij dat een islamitische vriend de vrouwen met de auto naar hem toe bracht. Toen ze eindelijk arriveerden, konden Abu en de vrouwen daarvandaan vluchten. Net als bijna veertigduizend anderen die de zuivering in Mosul en het gebied eromheen ontvluchtten, prop-ten ze zoveel mogelijk spullen in de auto en reden ze in westelijke richting naar de relatieve veiligheid van Erbil, zo’n 100 kilometer verderop.

Al snel bereikten Abu en zijn familie de eerste controlepost. Auto’s die bijna bezweken onder het gewicht van alle mensen en spullen, kropen rijen dik centimeter voor centimeter vooruit. De lucht was bezwangerd van de uitlaatgassen. Overal stonden IS-wachtposten, met vuurwapens en zwaarden in hun handen. Abu had voor dit moment gebeden – dat hij de moed zou hebben om voor zijn geloof uit te komen.

‘Wie zijn jullie?’ vroeg een wachtpost.

‘Wij zijn christenen. We mogen niet in dit moslimland blijven’, antwoordde Abu.

De wachtpost, die ondertussen versterking had gekregen van enkele anderen, weigerde om het gezin door te laten. In plaats daarvan belde hij zijn meerderen. Een halfuur later verschenen er twee glimmende SUV’s. Er stapten jonge mannen uit met splinternieuwe, dure

vuurwapens in hun handen, en zij begonnen vragen op het gezin af te vuren.

Abu antwoordde naar alle eerlijkheid: ‘Wij zijn christenen.’

‘Vertrekken is geen optie meer voor jou en je ongelovige familie’, zei de leider. ‘Bekeer je tot de islam of je bent dood. Zo eenvoudig is het. Dat is een simpele keuze, of niet?’

Abu smeekte de mannen om hen door te laten. Hij citeerde passages uit de Koran waarin christenen wordt toegestaan om in leven te blijven als ze de *djizya* betalen, de islamitische belasting. Negentig zenuwslopende minuten lang duurde de discussie, alsof er een tijdbom tikte die elk moment kon afgaan. En ondertussen liep er continu een IS-strijder met een zwaard om Abu heen, klaar om toe te slaan als hij zou proberen te vluchten.

‘Zo is het genoeg’, zei de leider opeens. Hij greep Abu bij een arm en leidde hem bij de auto vandaan, terwijl zijn vrouw, zus en moeder huilden, smeekten en baden. ‘Maak je klaar om te sterven’, zei hij terwijl hij Abu op zijn knieën dwong. ‘Laatste kans. Bekeer je je tot de islam?’

Abu keek om naar de drie vrouwen en toen omhoog, naar de hemel. Hij bad om kracht, wijsheid en moed. Ook al voelde hij zich zwak en verwachtte hij dat het zwaard elk moment op hem zou neerdalen, hij merkte hoe de vrede van God hem kracht gaf. ‘Nee. Ik wil Jezus niet afzweren’, zei hij. ‘Ik verloochen Jezus niet.’

De man hief zijn zwaard op. Abu boog het hoofd, sloot zijn ogen en bad. Toen hoorde hij een volgend voertuig aankomen en hij liet zijn adem weer ontsnappen. Nog een zwarte SUV. Daar stapte een andere IS-strijder uit, die uitleg eiste over de situatie en toen naar Abu toe liep.

‘Ik heb een boodschap voor je, om aan jullie kerkleiders door te geven wanneer jullie ons land verlaten’, zei hij. ‘Wij gaan zegevieren. En we zullen jullie christenen over de hele wereld achtervolgen. We zullen het Vaticaan bereiken en desnoods de paus bekeren tot de islam.’

Abu wist niet wat hij moest zeggen, maar herinnerde zichzelf eraan niet respectloos te zijn tegen moslims. *Wees gewoon eerlijk*, hield

hij zichzelf voor. ‘We willen uw volk geen kwaad doen’, zei hij. ‘We willen alleen maar ons geloof praktiseren.’

De strijder keek hem even aan en spuwde toen op de grond. ‘Rot op, honden!’ zei hij, waarna hij zich omdraaide en wegliep.

Bij een tweede controlepost hield IS hen weer tegen. Ze belden naar collega’s van de eerste controlepost en kregen de opdracht om de auto op waardevolle spullen te controleren. Abu gaf alles af wat hij had. Toen een van de wachtposten geld vond dat Abu’s vrouw onder de stoel had verstopt, beval hij het gezin om uit te stappen.

‘Als jullie je bekeren,’ zei een van de strijders, ‘krijgen jullie alles terug wat we jullie hebben afgenomen. Jullie zullen zelfs worden beschermd. Dus zeg tegen ons dat jullie de islam aanvaarden.’

‘Ik ben christen’, zei Abu.

Net als de eerste keer was dat de aanleiding tot hele discussies. Elke keer dat een IS-strijder Abu vroeg om zich te bekeren, zei Abu beleefd maar vastberaden dat hij een christen was en dat niet zou doen.

Uiteindelijk kwam een van hun meerderen uit zijn hokje, die een aantal vragen op Abu afvuurde. *Deze man, dacht Abu, is anders dan de anderen, bijna als een acteur die een rol speelt, maar die diep vanbinnen iemand anders is.*

‘Goed, je hebt dus je huis achtergelaten en bent bereid de belasting te betalen?’ vroeg de man.

Abu knikte. Ja, de vorige controlepost had hem heel wat geld afgenomen dat voor die belasting kon worden gebruikt. En ja, hij bezat een huis.

De leider gaf de strijder die Abu had bedreigd de opdracht om een telefoontje te plegen. Toen de strijder was vertrokken, richtte de man zich weer tot Abu. ‘Wegwezen’, zei hij. ‘Snel.’

Abu voelde zich net een vis die aan de haak zat en voor zijn leven vocht, terwijl de visser opeens de lijn doorsneed. Hij knikte een bedankje en keerde terug naar de auto.

Toen ze Erbil bereikten, zagen ze dat de stad al was overspoeld door Syrische vluchtelingen. Vanwege de zuiveringen van IS in Irak werd het elke dag iets drukker in de stad. Wat hadden de meeste

vluchtelingen met elkaar gemeen? Het waren christenen bij wie hun leven onder hen vandaan was gerukt. Studenten die op het punt stonden om af te studeren aan de universiteit konden niet eens aantonen dat ze daar een studie volgden. Jonge mensen die waren verloofd, wisten niet waar hun toekomstige wederhelft was. Volwassenen met een baan waren opeens werkloos.

Ze hadden het allemaal opgeofferd. Ze hadden hun huis achtergelaten, het leven dat ze daar hadden geleid en hun hoop voor de toekomst, en hadden ervoor gekozen om op God te vertrouwen en Hem daar te dienen waar Hij hen zou leiden.

De omstandigheden in Erbil waren beroerd. Er stegen misselijkmakende geuren op vanuit bergen afval en open riolen. Mensen krulden zich op in zelfgemaakte tentjes van dekens, handdoeken of afvalmateriaal – wat ze ook maar konden vinden om zich te beschermen tegen de verschroeiende zon en de drukkende hitte. Ze waren wanhopig op zoek naar eten en water.

Te midden van al die drukte zette Abu een afdak van zeil op voor zijn gezin. ‘En nu,’ zei hij zacht, ‘danken we God voor een veilige reis.’ En ze bogen hun hoofd om te bidden.

Net als Abu en zijn gezin moeten ook wij niet vergeten dat de God Die we dienen altijd bij ons is, waarheen we ook mogen gaan. We moeten ons vertrouwen op Hem stellen, niet op een bepaalde plek of op onze omstandigheden.

God maakt zich veel minder druk om waar we wonen dan om waar ons hart zich bevindt. Wat Hem het meest interesseert, is waarop we ons vertrouwen stellen, wat we waardevol vinden en of het ons hartsverlangen is om onze ogen op Hem gericht te houden. Hij is blij wanneer we zo op Hem zijn gericht dat we, zoals de schrijver van de brief aan de Hebreeëen deed, onze hoop en ons vertrouwen met deze woorden kunnen bevestigen: ‘Maar nu verlangen zij naar een beter, dat is naar een hemels vaderland. Daarom schaamt God Zich niet voor hen om hun God genoemd te worden. Want Hij had voor hen een stad gereedgemaakt.’ (Hebr. 11:16)

2

Moeder achter de tralies

Asia Bibi • Pakistan

Asia pauzeerde even van haar werk in de zon en nam een verfrissende slok uit dezelfde kraan als de moslimvrouw. Daar begon haar vervolging.

‘Nu is hij besmet, ongelovige dief!’ riep iemand uit. ‘Jouw profeet is zonder vader geboren.’

‘Onze Christus heeft zijn leven aan het kruis geofferd voor onze zonden’, reageerde Asia. ‘Wat heeft jullie profeet voor jou gedaan? Onze Christus leeft; jullie profeet is dood. Onze Christus is de ware profeet van God en die van jullie is geen echte.’

Zulke discussies leidden er uiteindelijk toe dat Asia’s collega’s haar ‘godslasterlijke’ woorden doorbriefden aan de godsdienstige leiders van het dorp, die haar gevangen zetten. In de gevangenis vertelden de autoriteiten dat Asia vrij kon komen. Het enige wat ze hoefde te doen was zich bekeren tot de islam. Ze weigerde.

‘U kunt me doden, maar ik zal Jezus nooit verlaten’, verklaarde ze.

Hoewel een groep christenen haar te hulp schoot, werd ze veroordeeld voor overtreding van artikel 295-C van de Pakistaanse wet op godslastering – het beledigen van de profeet Mohammed – en kreeg ze het doodvonnis. Asia’s zaak trok internationaal de aandacht en er kwam een sterke roep om dit soort wetten af te schaffen. In de tussentijd wachtten haar twee dochters Isha en Isham tot hun moeder zou

thuiskomen, jaren nadat de Pakistaanse autoriteiten haar van het veld hadden gehaald en in de gevangenis hadden gegooid.

Twee jaar na dat incident vertelden haar dochters hoe hun moeder was weggehaald omdat ze uitkwam voor Jezus. Ze waren nog steeds radeloos en vertelden hoezeer ze haar misten. ‘Mama houdt van ons’, zei Isham. ‘Ze nam ons altijd mee naar de bazaar en ik hielp haar met haar dagelijks werk, zoals schoonmaken of ander eenvoudig werk dat ik kon doen. Ze hielp ons met ons schoolwerk voor ze naar haar werk ging. En soms wanneer we niet naar school hoefden, gingen we met haar mee naar het veld nadat papa naar zijn werk als metselaar was gegaan.’

Toen Asia achter de tralies zat, nam haar man Ashiq de meisjes eerst niet mee wanneer hij bij haar op bezoek ging. Maar omdat ze er zo naar verlangden om haar te zien, gaf hij een paar maanden later toe.

‘O, mijn dochters worden groot’, zei Asia toen ze hen zag.

De twee meisjes verlangden naar een knuffel, maar dat ging niet, omdat ze werden gescheiden door tralies. En dus stak Asia haar vingers tussen de tralies door om de vingers te voelen van de kleine meisjes die ze had gebaard, voor wie ze had gebeden en voor wie ze grote dromen had gedroomd.

‘Jullie moeten nu weg’, zei de bewaker tegen Ashiq.

Isham keek naar de bewaker en toen weer naar haar moeder. ‘Kom gauw naar huis, mama’, zei ze.

Na Asia’s gevangenneming hield de vervolging van haar gezin en van degenen die haar steunden niet op. Moslims vielen Ashiq en de kinderen zo erg lastig dat ze in een tijdsbestek van zeventien maanden vijf keer moesten verhuizen. Een imam (moslimonderwijzer) in een moskee in het noordwesten van Pakistan vaardigde zelfs een fatwa uit tegen Asia, en bood (omgerekend) vijfduizend euro voor degene die haar zou vermoorden. Die prijs op haar hoofd was een enorm bedrag voor mensen die van een paar euro per dag leefden. Haar familie was bang dat een gevangenebewaarder haar zou vermoorden, of dat iemand uit de keuken haar eten zou vergiftigen.

Twee Pakistaanse politici – gouverneur Salman Taseer en de minister van minderheden Shahbaz Bhatti – spraken publiekelijk hun steun

uit voor Asia. Bhatti nam een videoboodschap op waarin hij meldde dat hij zich niet van slag zou laten brengen door degenen die ‘hun radicale filosofie aan Pakistan willen opdringen (...) Ik geloof in Jezus Christus, Die Zijn leven voor ons heeft gegeven. Ik ken de betekenis van het kruis (...) En ik ben bereid om te sterven voor een goede zaak. Ik leef voor mijn gemeenschap en voor mensen die lijden, en ik zal met mijn leven hun rechten verdedigen.’

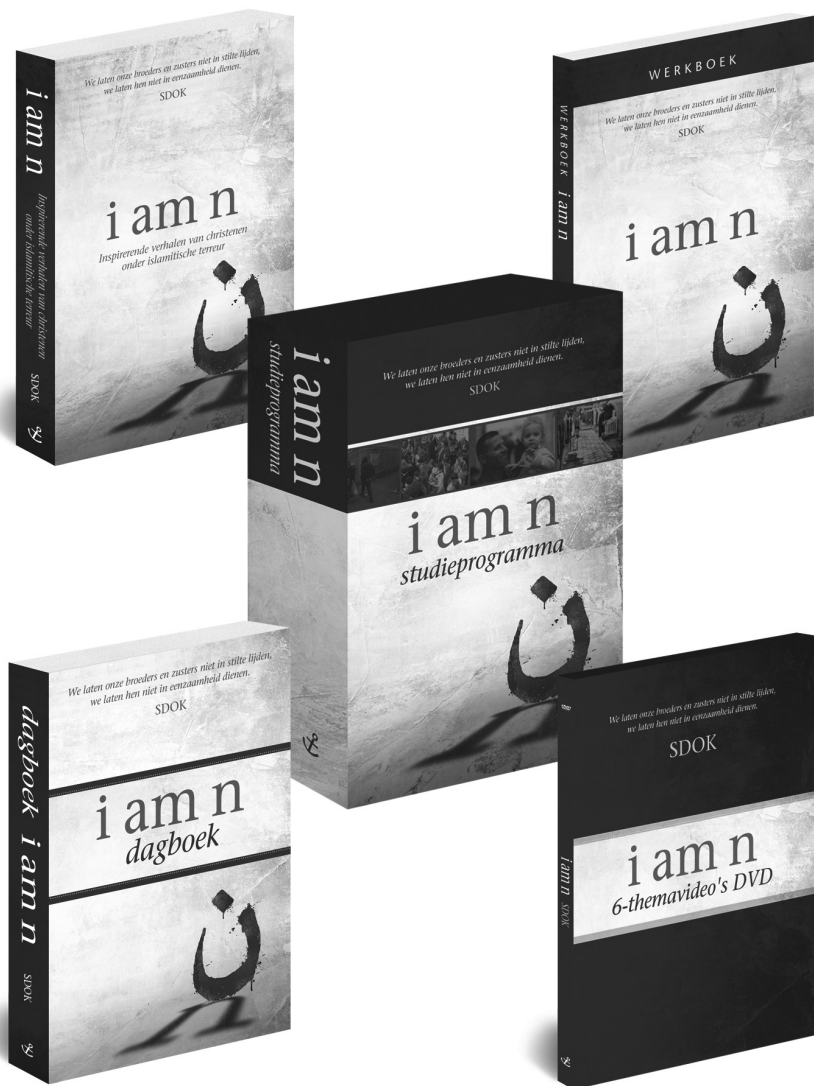
En kort daarna deed hij dat dan ook letterlijk. Net als Taseer. Huurmoordenaars brachten beide mannen om het leven.

Bhatti’s favoriete bijbelvers was Mattheüs 5:10-11: ‘Zalig zijn zij die vervolgd worden om de gerechtigheid, want van hen is het Koninkrijk der hemelen. Zalig bent u als men u smaadt en vervolgt, en door te liegen allerlei kwaad van u spreekt, omwille van Mij.’

Hoezeer we ook proberen ons vast te klampen aan de dingen van deze wereld, het geloof van deze broeders en zusters in Christus herinnert ons eraan dat volgelingen van Jezus niet van deze wereld zijn. Maar het feit dat onze uiteindelijke bestemming niet van deze wereld is, wil nog niet zeggen dat we geen verantwoordelijkheden op deze aarde hebben. God roept nog steeds al Zijn kinderen op om trouw te zijn zolang we nog hier op aarde rondlopen – om te bidden, Zijn Woord te kennen en toe te passen, om zout en een licht te zijn, waar we ook mogen wonen, en om elkaar lief te hebben.

Asia, Ashiq, Isha, Isham, het gezin van Shahbaz Bhatti – en andere broeders en zusters in Christus – worden vervolgd en gevangengezet en wacht een zelfs nog erger lot omwille van Christus. Ze blijven God grootmaken, in de wetenschap dat onze ware hoop in de hemel is, in de eeuwigheid bij Jezus. En dat laten ze door middel van hun leven ook aan de wereld om hen heen zien. Ze weten dat God trouw is en dat Hij Zijn gehoorzame kinderen altijd zal inzetten voor Zijn werk op deze aarde. Hij zal iets goeds laten voortkomen uit hun soms vreselijke omstandigheden. Samen met het wereldwijde gezin van de volgelingen van Jezus waarderen ze onze gebeden om kracht en de bereidheid om alles op te offeren voor Jezus. Dat ze maar kracht mogen putten uit hun broeders en zusters in het geloof.

Ben jij een 'n'-christen?

Laat je inspireren op:
www.i-am-n.nl

